

Dr hab. Paweł Molewski, prof. UMK

Katedra Geomorfologii
i Paleogeografii Czwartorzędu
Wydział Nauk o Ziemi
Uniwersytet Mikołaja Kopernika
w Toruniu

**Ocena osiągnięć naukowo-badawczych dr. Marka Kasprzaka
w związku z wnioskiem Kandydata o nadanie stopnia doktora habilitowanego,
opracowana na zlecenie
Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych**

I. Ogólne dane o Habilitancie

Dr Marek Kasprzak ukończył studia geograficzne w Instytucie Geografii i Rozwoju Regionalnego Uniwersytetu Wrocławskiego w 2004 r. W 2010 r. obronił rozprawę doktorską pt. „Rozmieszczenie stref erozji i akumulacji podczas fluwialnych zdarzeń ekstremalnych na wybranych rzekach Sudetów Zachodnich” w Instytucie Geografii i Rozwoju Regionalnego Wydziału Nauk o Ziemi i Kształtowania Środowiska Uniwersytetu Wrocławskiego i uzyskał stopień naukowy doktora Nauk o Ziemi w zakresie geografii. Promotorem rozprawy był prof. dr hab. Piotr Migoń. Habilitant od 2010 r. jest zatrudniony w Instytucie Geografii i Rozwoju Regionalnego Wydziału Nauk o Ziemi i Kształtowania Środowiska Uniwersytetu Wrocławskiego, początkowo do 2013 r. na stanowisku samodzielnego geografa, w latach 2013-2015 specjalisty, a od 2015 r. adiunkta.

Zainteresowania naukowe Habilitanta skupiały się jak dotychczas na następujących zagadnieniach: zastosowania tomografii elektrooporowej (ERT) w badaniach geomorfologicznych, które jest przedmiotem przedłożonego do oceny osiągnięcia naukowego; wykorzystywania Systemów Informacji Geograficznej (GIS) w badaniach geomorfologicznych, głównie analizach geomorfometrycznych, w tym mikrorzeźby terenu przy użyciu wysokorozdzielczych numerycznych modeli terenu (LiDAR, SfM); współczesnych i historycznych procesów geomorfologicznych w dolinach rzecznych; procesów denudacji na stokach górskich oraz relacji cech permafrostu do topografii terenu.

Obok pracy naukowej, ważną sferą działalności zawodowej dr. Marka Kasprzaka, jako pracownika naukowo-dydaktycznego Uniwersytetu Wrocławskiego, jest praca dydaktyczna popularyzatorska i organizacyjna.

II. Ocena osiągnięcia naukowego będącego przedmiotem postępowania habilitacyjnego

Habilitant, za art. 16 ust. 2 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym, jako osiągnięcie naukowe będące przedmiotem postępowania habilitacyjnego przedstawił cykl publikacji obejmujący siedem recenzowanych prac naukowych, artykułów w języku angielskim, opatrzone wspólnym tytułem: „Tomografia elektrooporowa jako narzędzie rozwiązywania problemów badawczych z zakresu geomorfologii”.

Cykl obejmuje publikacje wydane w latach 2014-2017, jedna monoautorska i sześć współautorskich (w czterech z nich Habilitant jest pierwszym autorem). Wszystkie publikacje znajdują się w indeksowanych czasopismach: dwie w „Geomorphology” i po jednej w „Science of The Total Environment”, „Polar Research”, „Zeitschrift für Geomorphologie”, „Geological Quarterly” i „Pure and Applied Geophysics”.

Osiągnięcie naukowe

Pierwszy, wieloautorski artykuł pt. „On the potential for a bottom active layer below coastal permafrost: the impact of seawater on permafrost degradation imaged by electrical resistivity tomography (Hornsund, SW Spitsbergen)” (13 str.) dotyczy badań wieloletniej zmarzliny w strefie brzegowej Hornsundu metodą ERT. Celem badań było określenie wpływu morza na głębsze partie zmarzliny, które zdaniem autorów, w świetle zastosowanych wcześniej metod, nie dało zadowalających efektów. Założono, że na wieloletnią zmarzlinę w części lądowej wybrzeża oddziałuje od strony wód morskich (o temperaturach dodatnich) podziemny strumień ciepła oraz migracja zasolonych wód podziemnych, obniżających temperaturę zamarzania. W celu uniezależnienia się od czynników mogących zakłócić pomiary elektrooporowe nakierowane na badanie termiki podłoża prowadzono je w terenach o zasadniczo jednorodnej budowie geologicznej, jednak w strefach o różnej sile oddziaływania wód morskich (ukształtowania wybrzeża). Dla precyzyjnego uchwycenia warstwy czynnej wieloletniej zmarzliny stosowano różny rozstęp elektrod od 5 do 1 m, a dla

udokumentowania jej czasowej zmienności pomiary prowadzono od początku lipca do końca sierpnia w roku 2012 i 2014. W efekcie przeprowadzonych badań wysunięto szereg interesujących merytorycznych i praktycznych wniosków, min. o istnieniu dolnej warstwy czynnej wieloletniej zmarzliny indukowanej przez wody morskie w zależności od ich termiki i zasolenia; uwarunkowaniu stopnia oddziaływania wód morskich na wieloletnią zmarzlinę w zależności od ukształtowania wybrzeża; czy wymaganej dużej rozdzielczości pomiarów elektrooporowych dla właściwego rozpoznania cech warstwy czynnej wieloletniej zmarzliny.

W nawiązaniu do wyżej opisanej publikacji, w drugim, wieloautorskim artykule zatytułowany „Cryo-conditioned rocky coast systems: A case study from Wilczekodden, Svalbard” (11 str.) założono, że wieloletnią zmarzlinę na skalnych półwyspach Svalbardu charakteryzuje niewielka miąższość i kształt uwarunkowany oddziaływaniem wód morskich. Do weryfikacji hipotezy wybrano klifowy półwysep (Przylądek Wilczka).

Pomiary ERT stanu termicznego podłoża wykonano w jednym profilu w osi półwyspu i trzech profilach poprzecznych, z odstępem elektrod co 5 m. Ponadto w obrębie klifu i platformy abrazyjnej półwyspu wyróżniono pięć stref wysokościowych o różnym zwietrzeniu podłoża skalnego. Stopień zwietrzenia badano przy pomocy młotka Schmidta i mikroerozjometru.

Otrzymane wyniki pomiarów elektrooporowych pozwoliły autorom na wyznaczenie zasięgu wieloletniej zmarzliny na badanym półwyspie, której miąższość narasta w kierunku jego nasady oraz udokumentowanie wpływu morza na jej zasięg. Obserwacje wytrzymałości skał i zmian powierzchni wskazały uwarunkowania zróżnicowania procesów wietrzenia i erozji w obrębie strefy brzegowej półwyspu, dające asumpt dla koncepcyjnego modelu systemów skalistych wybrzeży Wysokiej Arktyki.

Monoautorska, trzecia publikacja cyklu jest zatytułowana „High-resolution electrical resistivity tomography applied to patterned ground, Wedel Jarlsberg Land, south-west Spitsbergen” (14 str.). Autor podejmuje w niej problem uwarunkowań powstawania gruntów strukturalnych oraz relacji podłoża do kształtu stropu wieloletniej zmarzliny. Badania elektrooporowe nad ww. problemami autor przeprowadził w lipcu 2012 r. w obrębie różnego rodzaju gruntów strukturalnych, tj. wieńcach kamienistych, poligonach bez widocznego sortowania i pasach kamienistych z cechami sortowania. Przy pomiarach zastosowano bardzo małe odstęp między elektrodami, 0,3-0,8 m, które umożliwiło badanie drobnych struktur podłoża.

Przeprowadzone badania pozwoliły na interpretację wyraźnych związków między cechami geoelektrycznymi podłoża a jego strukturą, teksturą, zawartością wody, istnieniem pustek powietrznych (między otoczkami) oraz wykrycie cech wieloletniej zmarzliny, której strop tworzy charakterystyczną sieć wzniesień (pod utworami gruboziarnistymi) rozdzielonych obniżeniami. Zdaniem autora obrazowanie elektrooporowe pozwala na jednoznaczne wyróżnienie głębokości i kształtu stropu wieloletniej zmarzliny, a struktura gruntu pod siecią posortowanego grubszego materiału jest złożona, jak sugerują modele konwekcyjne powstawania gruntów strukturalnych.

Kolejną publikacją cyklu jest współautorski artykuł pt. „Searching for the void: improving cave detection accuracy by multi-faceted geophysical survey reconciled with LiDAR DTM” (15 str.) dotyczący zastosowań wybranych metod geofizycznych, w tym głównie metody elektrooporowej, do wykrywania pustek jaskiniowych. Obiektem badań była Jaskinia Niedźwiedzia w Masywie Śnieżnika (obszar krasowy Doliny Kleśnicy). Badania prowadzono w dwóch aspektach: weryfikacji wyników metody elektrooporowej w oparciu o pustki krasowe o znanej lokalizacji oraz poszukiwań takich pustek poza obszarem udokumentowanym eksploracją podziemną. W badaniach obok pomiarów ERT zastosowano również metodę georadarową (GPR) oraz cyfrowy model terenu oparty na danych ze skaningu laserowego (LiDAR DTM). Modele ERT umożliwiły dokładne obrazowanie poziomów podziemnych kanałów w Jaskini Niedźwiedziej, wskazując ponadto na niektóre potencjalne lokalizacje nowych przejść nad dnem Doliny Kleśnicy i poza nią.

Piątą publikacją cyklu jest wieloautorski artykuł pt. „The Rogowiec Land slide Complex (Central Sudetes, SW Poland) – a case of a collapsed mountain” (19 str.). Badania osuwisk w masywie Rogowca (część Gór Kamiennych) opierały się na rozpoznawaniu ich cech geomorfologicznych i geomorfometrycznych na podstawie wysokorozdzielczych cyfrowych modeli terenu (LiDAR), kartowaniu geomorfologicznym, pomiarach w odsłonięciach oraz pomiarach ERT. Całkowity obszar osuwisk na badanym obszarze przekracza 40 ha i składa się z kilku mniejszych jednostek, które wykazują wyraźne formy ruchów masowych. Kompleksowe badania, w tym szczegółowa analiza ukształtowania powierzchni analizowanego terenu oraz pomiary elektrooporowe, pozwoliły na wyciągnięciu szeregu wniosków, co do charakteru i mechanizmu ruchów masowych w masywie Rogowca. Badania elektrooporowe (ERT) ujawniły m.in. warunki geologiczne podłoża osuwisk, w szczególności

związek przestrzenny między skałami wulkanicznymi i zalegającymi pod nimi skałami osadowymi w kontekście formowania się osuwisk.

Kolejną wieloautorską publikacją cyklu jest artykuł pt. „The role of landslides in downslope transport of caprock-derived boulders in sedimentary tablelands, Stołowe Mts, SW Poland” (18 str.), w której autorzy rozpatrują znaczenie osuwisk w transporcie bloków i głazów skalnych w Górach Stołowych w kontekście ich przestrzennego rozprzestrzenienia w obrębie stoków, przewyższającego możliwości ich przemieszczania w efekcie obrywów i odpadania. Kartowanie geomorfologiczne i analiza geomorfometryczna numerycznego modelu terenu (NMT) o dużej rozdzielczości pozwoliła na identyfikację cech powierzchni terenu interpretowanych jako efekt procesów osuwiskowych. Badania te potwierdziła również analiza wyników pomiarów elektrooporowych (ERT) wskazująca na istnienie w podłożu powierzchni oddzielającej podłoże skalne od zwietrzeliny podlegającej ruchom osuwiskowym zarówno rotacyjnym, jak i translacyjnym. Kompleksowe badania pozwoliły na stworzenie modelu wyjaśniającego rolę osuwisk w transporcie (redystrybucji) allochtonicznych głazów i bloków skalnych.

Ostatnią publikacją cyklu jest współautorski artykuł pt. „LiDAR and 2D Electrical Resistivity Tomography as a Supplement of Geomorphological Investigations in Urban Areas: a Case Study from the City of Wrocław (SW Poland)” (21 str.), w którym autorzy dokonali próby wykorzystania wysokorozdzielczych (LiDAR) numerycznych modeli terenu (analizy pierwotnych i wtórnych parametrów modelu) oraz pomiarów elektrooporowych (ERT) dla rekonstrukcji kopalnej morfologii obszaru Wrocławia, a więc terenu silnie przekształconego antropogenicznie. Badania elektrooporowe zostały zastosowane w wybranych miejscach pradoliny Odry (równina zalewowa Widawy i Bystrzycy) oraz lokalnych wzniesień terenu. Badania te ujawniły m.in. kopalne: paleokoryta, terasy, ślady migracji koryt rzecznych oraz naturalną lub częściowo naturalną genezę wzniesień terenu o znaczeniu historycznym. Efektem prac było m.in. wykonanie przestrzennego modelu miąższości osadów na obszarze wrocławskiego Starego Miasta i szkic geomorfologiczny Wrocławia. Zdaniem autorów badania elektrooporowe wykazały swoją przydatność do identyfikacji starszych elementów rzeźby podłoża na otwartych terenach miejskich.

Podsumowując całość, zwanego metodycznie cyklu publikacji pt. „Tomografia elektrooporowa jako narzędzie rozwiązywania problemów badawczych z zakresu

geomorfologii”, jako osiągnięcia naukowego dr. Marka Kasprzaka, należy podkreślić przede wszystkim kreatywność Habilitanta w rozwiązywaniu problemów naukowych przedstawionych w cyklu publikacji. Kreatywność ta wyraża się m.in. w wieloaspektowym zastosowaniu metody elektrooporowej (w szczególności jej odmiany jaką jest tomografia elektrooporowa, ERT) w badaniach geomorfologicznych/ geologicznych w różnych środowiskach morfogenetycznych: polarnym, gór średnich, czy silnie przekształconej antropogenicznie, trudnej do badań, przestrzeni miejskiej. Jednocześnie Habilitant ma pełną świadomość uwarunkowań i ograniczeń stosowania tej pracochłonnej i wymagającej dużej ilości pomiarów metody. Wymaga ona m.in. niezbędnej dla interpretacji jej wyników wiedzy o budowie geologicznej badanego podłoża i zmienności jego cech wpływających na efekty pomiarów. Nie wnikając w powyższe ograniczenia całokształt wyników prezentowanych badań opartych nie tylko na metodzie elektrooporowej, w której Habilitant się specjalizuje, lecz również na tradycyjnych badaniach geomorfologicznych, czy opartych na Systemach Informacji Geograficznej, w tym analizach geomorfometrycznych, są bez wątpienia istotnym osiągnięciem naukowym Habilitanta. W ocenie recenzenta szczególnie wartościowe są przestrzenne badania wieloletniej zmarzliny, której tradycyjne rozpoznanie ma najczęściej charakter punktowy; badania uwarunkowań geologicznych procesów stokowych w niełatwym do badań, najczęściej zalesionym, terenie górskim oraz rozpoznanie nowych części Jaskini Niedźwiedziej, tworzących perspektywę nie tylko rozwoju eksploracji speleologicznej, ale nowych danych geologicznych i paleośrodowiskowych. Zdaniem recenzenta w metodzie elektrooporowej istnieje zapewne dalszy, nieodkryty potencjał badawczy, możliwy do wykorzystania w rozwiązywaniu problemów badań środowiska geograficznego.

III. Ocena dorobku naukowego Habilitanta

1) Autorstwo lub współautorstwa publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR):

Poza siedmioma publikacjami znajdującymi się w bazie JCR, które wchodziły w skład wyżej opisanego osiągnięcia naukowego, po uzyskaniu stopnia naukowego doktora Habilitant opublikował jeszcze siedemnaście współautorskich (w trzech jest pierwszym autorem) artykułów w czasopismach znajdujących się w wyżej wymienionej bazie.

2) Udzielone patenty międzynarodowe lub krajowe – brak.

3) Wynalazki, wzory użytkowe i przemysłowe – brak.

4) Autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych znajdujących się poza bazą JCR (nie wchodzące w skład przedłożonego osiągnięcia naukowego):

Dr Marek Kasprzak po uzyskaniu stopnia naukowego doktora opublikował 25 recenzowanych artykułów naukowych (w tym 6 w języku angielskim): 2 monoautorskie i 23 współautorskie (w pięciu z nich jest pierwszym autorem). Habilitant jest współautorem 9 rozdziałów w monografiach (w dwóch jest pierwszym autorem).

Ponadto dr Marek Kasprzak jest autorem albo współautorem kilku publikacji popularnonaukowych i dwóch opracowań kartograficznych.

5) Autorstwo lub współautorstwo dokumentacji, ekspertyz ect. – brak.

6) Sumaryczny impact faktor publikacji naukowych według listy JCR, zgodnie z rokiem opublikowania:

Sumaryczny IF wynosi: 61

7) Liczba cytowań publikacji według bazy Web of Science (WoS):

Liczba cytowań publikacji Habilitanta według bazy WoS wynosi: 88

8) Indeks Hirscha opublikowanych publikacji według bazy Web of Science (WoS):

Indeks Hirscha Habilitanta wynosi wg WoS: 6

9) Kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach:

Dr Marek Kasprzak realizował siedem krajowych projektów badawczych (w trzech jako kierownik i czterech jako wykonawca).

10) Międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność naukową – brak.

11) Wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych:

Dr Marek Kasprzak po doktoracie wygłosił 13 referatów (w tym 7 współautorskich) na krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych.

Podsumowując dotychczasowy dorobek naukowy dr. Marka Kasprzaka można stwierdzić, że po doktoracie skupiał się on na kilku problemach badawczych.

Poza zawartym w osiągnięciu naukowym problemie wykorzystania metody ERT w badaniach geomorfologicznych, wiodącym z nich było zastosowanie numerycznych modeli wysokościowych do analizy rzeźby terenu na platformie GIS. Badania te wpisują się w zakres geomorfometrii, wywodzącej się m.in. z morfometrii będącej jedną z metod badań geomorfologicznych, której rozwój możliwy był dzięki rozwojowi współczesnych technik informatycznych. W ich realizacji dr Marek Kasprzak intensywnie wykorzystywał numeryczne modele terenu (NMT), w tym wysokorozdzielcze modele lotniczego skaningu laserowego (ALS) i modele fotogrametryczne pozyskiwane ze zdjęć wykonywanych z bezzałogowych statków powietrznych (SfM), do: analizy rzeźby górskiej, m.in. jej reinterpretacji geomorfologicznej, parametryzacji geomorfometrycznej, delimitacji granic poszczególnych wydzieli na cyfrowych mapach geomorfologicznych, czy w analizie mikrorzeźby wybranych masywów górskich.

Techniki ALS, obok kartowania geomorfologicznego i pomiarów geofizycznych, Habilitant wykorzystywał w zespołowych badaniach rzeźby osuwiskowej Sudetów na silnie zalesionych stokach górskich. Efektem tych prac była m.in. weryfikacja zasięgu osuwisk w Górach Kamiennych, określenie wpływu wykrotów na formowanie się pokryw stokowych, czy ich formowania w warunkach erozji podpowierzchniowej.

Istotną sferą zainteresowań badawczych Habilitanta jest geomorfologia fluwialna Sudetów, a w szczególności dynamika rzek i zjawiska ekstremalne w dolinach rzecznych. Zagadnienie to w prezentowanych publikacjach rozpatrywane jest zarówno w ujęciu historycznym jak i współczesnych procesów geomorfologicznych, w tym m.in. prognozowania przepływów rzek i ich skutków.

Ważną część dorobku publikacyjnego Habilitanta są prace dotyczące środowiska polarnego, a ostatnio badań zmienności czynnej warstwy wieloletniej zmarzliny w obszarach o urozmaiconej rzeźbie terenu. Dotychczasowe badania tego zagadnienia, prowadzone w oparciu o sieć pomiarową temperatury podłoża w zlewni górskiej oraz dane meteorologiczne, hydrologiczne i rozpoznanie geofizyczne podłoża, dały bardzo interesujące rezultaty.

Ponadto w dorobku Habilitanta znajduje się szereg autorskich i współautorskich rozdziałów w monografiach na temat geomorfologii Dolnego Śląska i parków narodowych tego regionu.

Przedstawione w dorobku naukowym badania wykazują się wysokim poziomem merytorycznym i metodycznym, a ich tematyka świadczy o wielokierunkowości zainteresowań badawczych Habilitanta. Znaczną część swych badań dr Marek Kasprzak realizował w ramach krajowych projektów badawczych, a ich wyniki przedstawił na szeregu konferencjach naukowych w kraju i zagranicą.

Parametry bibliometryczne dorobku naukowego Habilitanta są wysokie dla reprezentowanej dyscypliny naukowej. Dorobek ten, biorąc pod uwagę jego wartość merytoryczną i metodyczną, oceniam jako bardzo dobry.

IV. Dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oraz współpraca międzynarodowa Habilitanta

1) Uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych i krajowych:

Habilitant uczestniczył w opracowaniu referencyjnych arkuszy Cyfrowej Mapy geomorfologicznej Polski w skali 1:100 000 i 1:500 000 na zlecenie Głównego Geodety Kraju.

2) Udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych (vide punkt III.11) lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji:

Dr Marek Kasprzak brał aktywny udział w 11 krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych oraz był w komitetach organizacyjnych 2 konferencji naukowych.

3) Otrzymane nagrody i wyróżnienia:

Habilitant dwukrotnie otrzymał Nagrodę indywidualną drugiego stopnia Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego (2012, 2014) i dwukrotnie Nagrodę rektorską za osiągnięcia naukowe (2015, 2017). Ponadto w roku 2016 otrzymał Medal za zasługi dla Jaskini Niedźwiedziej w Kletnie, przyznany przez Burmistrza Stronia Śląskiego.

4) Udział w konsorcjach i sieciach badawczych:

Dr Marek Kasprzak jest koordynatorem współpracy Wydziału Nauk o Ziemi i Kształtowania Środowiska Uniwersytetu Wrocławskiego z Instytutem Struktury i Mechaniki Skał Czeskiej Akademii Nauk w Pradze (od 2018 r.)

5) Kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych:

Habilitant kieruje projektem badawczym Zakładu Geomorfologii Instytutu Geografii i Rozwoju Regionalnego Uniwersytetu Wrocławskiego we współpracy z Instytutem Struktury i Mechaniki Skał Czeskiej Akademii Nauk w Pradze.

6) Udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism – brak.

7) Członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych:

Habilitant jest członkiem Stowarzyszenia Geomorfologów Polskich.

8) Osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki:

Dr Marek Kasprzak był współorganizatorem trzech obozów naukowych w Sudetach dla członków Koła Naukowego Studentów Geografii im. J. Czyżewskiego w roku 2013, 2015 i 2018 oraz warsztatów GIS dla przyrodników w 2012 r. Ponadto Habilitant prowadził prelekcje i pokazy w ramach Dolnośląskiego Festiwalu Nauki.

9) Opieka naukowa nad studentami:

Pod opieką dr Marka Kasprzaka powstało siedem prac magisterskich na kierunku geografia w latach 2015-2019. Ponadto Habilitant w tym samym okresie opiekował się pracami

licencjackim: siedmioma na kierunku geografia i pięcioma na kierunku gospodarka przestrzenna.

10) Opieka naukowa nad doktorantami:

Habilitant opiekował się dwoma pracami doktorskimi w charakterze promotora pomocniczego na studiach doktoranckich z geografii.

11) Staże zagraniczne lub krajowe – brak.

12) Wykonanie ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie:

Dr Marek Kasprzak jest współautorem/ autorem dziesięciu opracowań i ekspertyz dla potrzeb instytucji państwowych i samorządowych.

13) Udział w zespołach eksperckich i konkursowych:

Habilitant był członkiem zespołu eksperckiego ds. reambulacji arkuszy Map hydrograficznych Polski 1:50 000 obszaru woj. Dolnośląskiego pracującego na zlecenie Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii oraz jest członkiem Zespołu opiniodawczo-doradczego Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu ds. Jaskini Niedźwiedziej.

14) Recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopismach:

Dr Marek Kasprzak był recenzentem jednego wniosku grantowego dla Narodowego Centrum Nauki i dziewięciu grantów dla Czeskiej Fundacji Nauki. Recenzował 30 publikacji w czasopismach krajowych i zagranicznych.

Podsumowując, należy stwierdzić, że obok pracy naukowej, ważną sferą działalności zawodowej dr Marka Kasprzaka, jako pracownika naukowo-dydaktycznego Wydziału Nauk o Ziemi i Kształtowania Środowiska Uniwersytetu Wrocławskiego jest praca dydaktyczna, popularyzatorska i organizacyjna oraz współpraca (prace badawcze i wdrożeniowe) z instytucjami państwowymi i samorządowymi. Dorobek ten oceniam jako bardzo dobry.

V. Wnioski

Dr Marek Kasprzak, po uzyskaniu stopnia naukowego doktora istotnie powiększył swój dorobek naukowy w zakresie geografii, dotyczący głównie zagadnień geomorfologicznych, w tym form i procesów fluwialnych, stokowych, peryglacialnych i geomorfometrii, a przede wszystkim zastosowania tomografii elektrooporowej w badaniach geomorfologicznych.

Podsumowując ocenę przedłożonego do oceny osiągnięcia naukowego stwierdzam, że podejmuje ono ważne problemy z zakresu geomorfologii, których rozwiązanie realizowane jest przy zastosowaniu metody elektrooporowej (ERT). Osiągnięcie to oceniam wysoko, uznając jego poziom merytoryczny i metodyczny. Na szczególne uznanie zasługuje wielowątkowość, a jednocześnie spójność metodyczna przedłożonego do oceny osiągnięcia naukowego. Jednocześnie bardzo pozytywnie oceniam cały dorobek naukowy, dydaktyczno-popularyzatorski i organizacyjny Habilitanta.

Osiągnięcie naukowe i dorobek naukowy dr Marek Kasprzak świadczy o jego kreatywności, dojrzałości, samodzielności i zaangażowaniu w prowadzone prace naukowe, a wraz z dorobkiem dydaktycznym w pełni predestynuje Habilitanta do pracy w charakterze samodzielnego pracownika naukowego.

Reasumując uważam, że przedstawione osiągnięcie naukowe oraz dorobek naukowy, dydaktyczno-popularyzatorski i organizacyjny dr Marka Kasprzaka spełnia wymogi stawiane w przewodach habilitacyjnych, zgodnie z ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym z dnia 14 marca 2003 r. (Dz. U. Nr 65, poz. 595 ze zm. w Dz. U. z 2005 r., nr 164, poz. 1365) oraz Rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Wnoszę zatem o dopuszczenie Pana dr. Marka Kasprzaka do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Toruń, dnia 29.08.2019 r.